VII. évfoly

1951. augusztus 30

Ludas Matyi

TERMÉNYBEGYŰJTÉS IDEJÉN

— Hogy hívnak, kisfiam?
— Kovács Janinak.
— Aztán melyik Kovács fia vagy?
— A kétszáz százalékosé.

70 fillér

Itt és ott

Révai József elvtársnak az „Ötéves terv"-kiállításon mondott beszéde nyomán

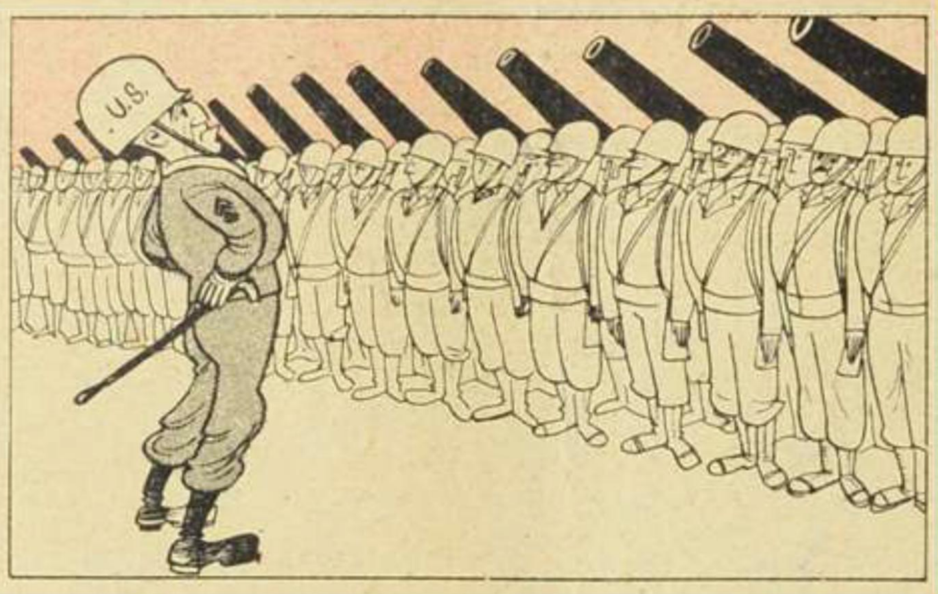
Az imperialisták szerint megsértjük az emberi jogokat

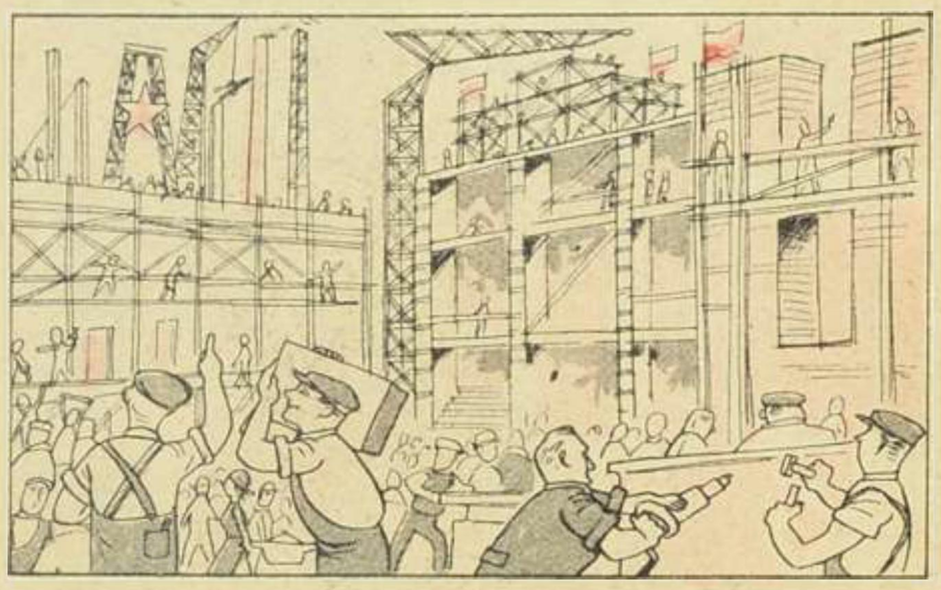
Ők tiszteletben tartják a csuklyások szerzett jogait.

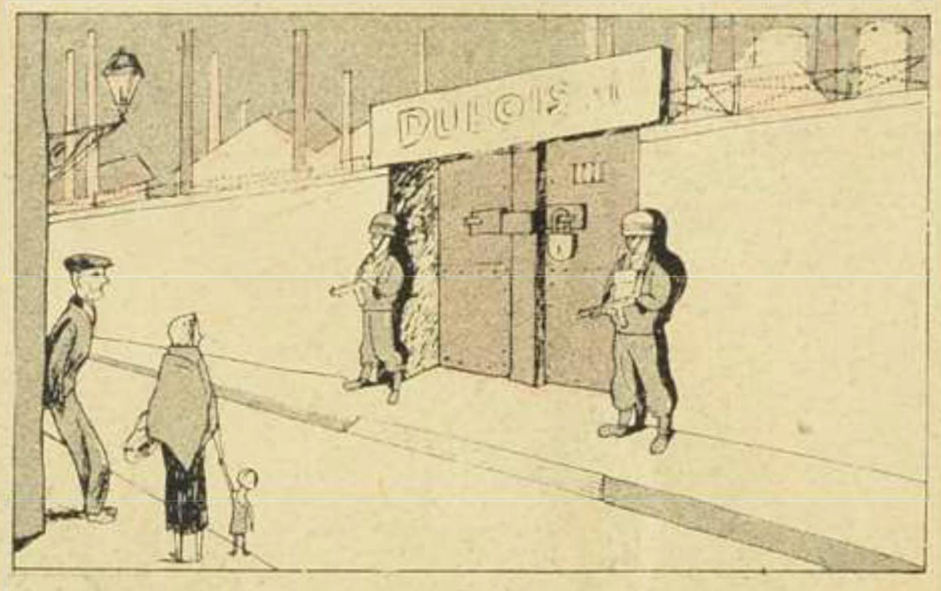
Szerintük az ötéves terv kizárólag „hadi potenciálunkat" emeli. Íme, az álcázott katonák.

A tömeges oktatás náluk.

Ők azt állítják, hogy a szovjet segítség károsan befolyásolja fejlődésünket.

Íme, az amerikai segítség áldásai.

Szerintük a nagy ország- és természetátalakító terv „kényszermunkára" épül.

Náluk a szabad munkás lelkesedése a termelés mozgatója.

Iskola helyett FEGYVERKEZÉS

A Daily Graphic közli az angol közoktatásügyi miniszter bizalmas köriratát, hogy ne kezdjenek a helyi hatóságok új iskolaépitési programot, mert a fegyverkezés minden egyebet megelőz.

Ezekután az angol anyának, amikor elviszi az angol gyerekét az angol iskolába, nem szabad csodálkoznia, ha azt mondja az igazgató:

— Nincs hely, asszonyom.

Legfeljebb, ha beszédes természetű, megkérdezheti:

— Hát mit csináljon akkor a fiam?

— Mit, asszonyom? — feleli az igazgató. — Egy angol gyerek előtt nyitva áll a világ. Lehet analfabéta Kanadában, Délafrikában, vagy akár Indiában is.

— De én inkább lemondok a fegyverkezésről, uram, én nem akarok felfegyverkezni, én inkább iskolába akarom járatni a gyerekemet.

— Ez nyilván azért van asszonyom, mert ön nem tudja, hogy a fegyver többet ér, mint az iskola.

— Ezt nem hiszem, uram.

— Be fogom önnek bizonyítani, asszonyom. Nekem volt egy munkanélküli ismerősöm, aki négy elemivel és nyolc középiskolával nem ment semmire, és egy revolverrel főbe tudta magát lőni...

Paradicsomi állapotok

Délben ettem három mélytányár paradicsomlevest és éreztem utána, amint a paradicsom vérré válik bennem, ami viszont köztudomás szerint soha és semmilyen körülmények folytán nem válik vízzé.

Este a feleségem paradicsomoskáposztát csinált, de olyat, de olyat, hogy nem azért mondom, de mind a tíz ujját megnyalta utána. Éjjel kettőkor felébresztett:

— Te ideje volna már paradicsomot befőzni, mert elkésünk.

— Nem is horkolok! — mondtam erre és tovább aludtam.

Negyedötkor éreztem, hogy cibálják a hajam.

— De nincs elég üvegem! — folytatta feleségem az éjjeli monológot.

— Majd csinálok! — feleltem könnyelműen, mert aludni szerettem volna

Másnap a család röpgyűlést tartott. Határozati javaslatot fogadtak el, amely kimondta, hogy paradicsombefőzés lesz. Nyolcvan fillérnél lejjebb úgysem megy az ára, itt van tehát a legkedvezőbb alkalom. Megalakult a befőző-brigád: feleségem, anyám, feleségem anyja, és anyjának anyja, tehát a nagyanyja.

Harmadnap fáradtan jöttem haza a munkából. Az ajtón kinn lógott egy cetli:

„Ne gyere be, mert nincs hely! Paradicsomot főzünk! Menj egy kicsit sétálni!"

Alatta anyám kezeírása: „Éjfél előtt ne gyere! Menj ki a Hűvösvölgybe".

Éjfél utánig sétáltam. Mire hazaértem, már csönd volt. Nem akartam felgyújtani a villanyt, nehogy felébresszem a feleségem. Egyszercsak éreztem, hogy valami üvegféle nagy reccsenéssel ripityára tört a lábam alatt. Beleléptem. Valaki sikoltott. Lenyulok, éreztem, hogy vérzem. Folyt a sűrű vérem. Felkattintottam a villanyt. Beleléptem egy paradicsomos üvegbe, és paradicsomot véreztem. Feleségem a földön feküdt és kétségbeesetten nézett rám. Piros arca olyan volt, mint egy nagy paradicsom. Azt hittem, hogy valami tévedés folytán került a földre, talán holdkóros. De nem. Kiderült, hogy minden ágyneműt befogtak a dunsztolásra.

Végre elpihent a csatazaj. Néhány napig a népbüffébe jártam paradicsomleveseket enni. Egyszercsak beállított hozzánk Julka néni Cinkotáról egy óriási kosár paradicsommal.

— Legyen szaftnak a télen! — mondta jóságosan.

— De Julka néni, nem fogadhatjuk el ingyen! — tiltakoztam.

— Nem is akarlak megsérteni titeket, és mivelhogy a rokonaim vagytok, csak ezért, megszámítom nektek ötven fillérért kilóját.

Feleségem félrevont:

— Nem szabad elszalasztatni ezt az alkalmat. Hol kapok én ötven fillérért paradicsomot?

Megvettük és folytattuk a befőzést. Egyes tudósok szerint Ceylon szigetén volt a Paradicsom. Tévedtek. Nálunk volt: Tilinkó-utca tíz, második emelet hat, balra a folyosó végén, lift nincs.

De aztán megpihent a befőző-brigád.

A könyvszekrényen egy könyv egy paradicsomos üveg, egy könyv egy paradicsomos üveg. Hivatásos dunsztoló is voltam. A rekamiénkba bele volt téve egy csomó üveg, és én ráfeküdve dunsztoltam.

Tegnap elsétáltunk a Közért előtt. Nagy betűkkel éppen azt írták ki:

„Harmincötfilléres paradicsomra előjegyzés itt!"

A feleségem félrevont:

— Ne szalasszuk el ezt az alkalmat!

Mikes György.

Az egyik tizenkilenc . . .

Galuska nem megy M.H.K-ra

Így kell ezt csinálni nyamvadtak!" — kiáltotta Galuska, és azzal könnyedén megragadta a széket, mint ahogy egy tapsifülest ragadnak meg a fülénél fogva. Az irodában mindenki ájtatosan, szájtátva figyelt. Nem hallatszott egy nyikkanás, egyetlen egy szusszanás sem. Vagy tízszer kinyomta egymásután a széket, közben izmai dagadozásában, és társai elbűvölt tekintetében gyönyörködött.

„Hoppla hepp!" — buzdította sajátmagát. Válaszul felberregett a telefon. Pacsmag volt, a sportfelelős. Galuska türelmetlenül hallgatta végig, aztán belenyöszörgött a kagylóba:

— De drága Pacsmag elvtárs! Hogyan is kérhet tőlem ilyesmit?! Azt akarja, hogy MHK-ra menjek? Beteg ember vagyok én kérem, valóságos csontkollekció, hazajáró lélek, satöbbi. Tessék engem békén meghalni hagyni. A röntgen kimutatta, hogy kétoldali fikus alliterációm van, különböző forgalmi gócokkal... De ha forszirozzák, akkor elvánszorgok, s az majdan sírom lesz... Ugye, hogy inkább ne menjek? Nem is megyek! Szabadság!

Folytatta a mutatványt. Lehúnyta a szemét, féltérdre ereszkedett, félkézzel fogta a széket, és közben a „zöld a kukorica Katit" énekelte. De még itt nem ért véget a mutatvány. Éppen elkiáltotta magát, hogy: „hoppla hepp!" s akkor a telefon megint megszólalt. De most Zsuzsika volt, a legzsuzsikább valamennyi Zsuzsika között.

— Zsuzsika végre, hogy eszébe jutottam! Kirándulni vasárnap? Hurrá! Persze, hogy megyek! Akár a világ végére is! Hurrá! És hova? Zugligetbe? Hurrá! Ki mondta, hogy beteg vagyok? Zsuzsika olyan egészséges vagyok, mint a makkász! Utoljára hétéves koromban feküdtem kanyaróban, de akkor is csak hazudtam, hogy beteg vagyok, mert eltörtem az örökölt nagy családi vázát. Megeszem még az u-szöget is, ha kipanirozzák! A tenyeremen elviszem Zugligetbe! Hurrá! Akkor vasárnap reggel hétkor a Széll Kálmán-téri óra alatt! Hurrá! Ott leszek!

Vasárnap hajnalban már egy órával előbb ott ácsorgott az óra előtt. Körbejárt, mint egy nyomtató ló, és vígan fütyörészett.

S akkor meglátott egy kollegát az irodából. „Ennek is pont most kellett jönni!" — dühöngött Galuska. — „Holnap már az egész mindenség tudni fogja, hogy Zsuzsikával kirándultunk!" A kollega is az óra alatt körözött, és néha felbandzsított az órára. Galuska óvatosságból, mindig az illető háta mögött ment.

De a baj nem jár egyedül. Egy kis idő mulva még egy ismerős bukkant fel a láthatáron. Aztán jött a harmadik, a negyedik, az ötödik. Alig tudott elbújni előlük.

Pontban hét órakor megjelent Zsuzsika.

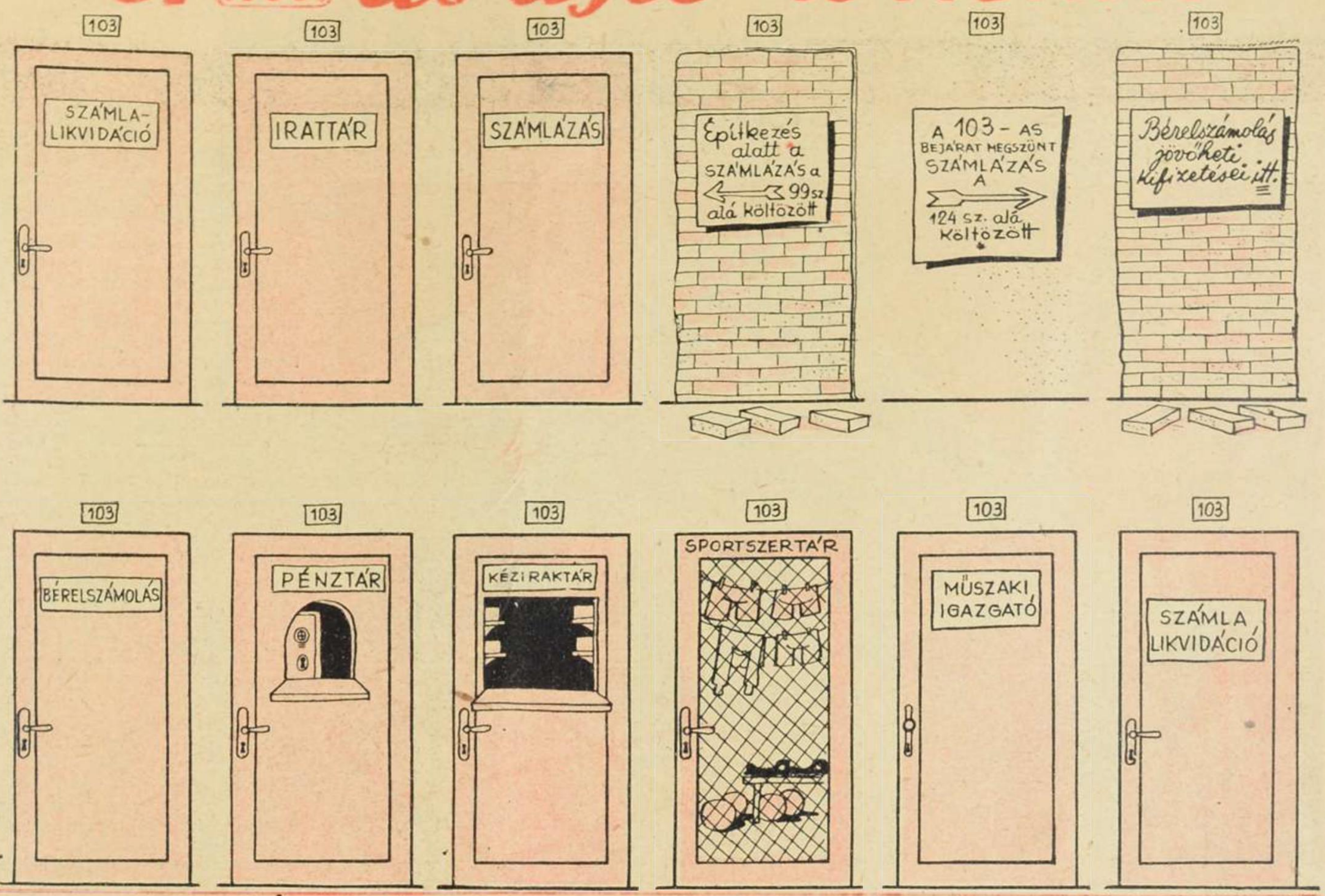
— Zsuzsika! — kiáltott Galuska, és előbújt egy hirdetőoszlop mögül. A kollegák, — legalább tizen, — csatasorban álltak Zsuzsika előtt. Dühösen néztek egymásra, és kérdően Zsuzsika felé. Zsuzsika nem jött zavarba, és nevetve csak annyit mondott:

— Irány Zugliget! MHK-próba!

TRUMAN: Írja csak alá nyugodtan barátom! Mi is aláírtuk!

A 103-as ajtó története

TRUMAN dala

Öreg ember nem vén ember,
Nem vagyok én fából,
Ihaj-csuhaj, humanista
Vagyok a javából,
Nem üldözök senkit, semmit,
Mert így jó és szép ez,
Kivételt csak akinek én
Nem tetszem, az képez.

Ihaj-csuhaj, a szentségem
A magántulajdon,
Ősz fejemet alázattal
Előtte meghajtom,
A máséhoz sose nyulunk,
Mert így jó és szép ez,
Kivételt csak olaj, wolfram
S más nyersanyag képez.

Más országok szabadságát
Tartom tiszteletbe',
Függetlenségük elvenni
Sose jut eszembe,
Más országot meg nem szállok,
Mert így jó és szép ez,
De amelyik hagyja magát,
Az kivételt képez...

Kis kabaré

(Beszélgetés Scelba és De Gasperi között)

— Mit számolgatsz, Alcide?

— Nézd, hatodszor vagyok miniszterelnök, gondoltam csinálok egy kis mérleget, hogy mi hasznom volt a dologból...

— És mennyi jött ki?

— Várjál csak, most számolom... Negyvenmillió... Hatvanmillió... Nyolcvanmillió... Százhúszmillió...

— Fantasztikus!

— Hát még ha nem lennék olyan becsületes! Száznyolcvanmillió... Kétszázhúszmillió... Kétszázhuszonhárommillió...

— Kétszázhuszonhárommillió líra hat miniszterelnökségből! Óriási! Ezt nevezem miniszterelnöknek!

— Hát igyekszik az ember, igyekszik... De várjál csak, tévedtem! Nincs az kétszázhuszonhárommillió! Csak kétszázhúszmillió!

— Rettenetes! És hogy számoltad el magadat?

— Itt fel van írva hárommillió munkanélküli, azt is hozzászámoltam...

Talpraesett légügyi szakértő

Csangkájsek visszahívta Washingtonból Mao Pong Su tábornok légügyi szakértőt és helyettes légügyi parancsnokot, mert a légügyi szakértő elsikkasztotta az anyagbevásárlásokra neki átadott hétmillió font sterlinget.

Egyáltalán nem meglepő, hogy Csangkajsek légügyi szakértője sikkasztott. Az sem meglepő, hogy hétmillió font sterlinget sikkasztott, mert hiszen annyit adtak át neki.

A meglepő az, hogy Csangkájseknek volt bátorsága visszahívni a légügyi szakért-őt Washingtonból. Hogy nem félt, hogy légügyi szakértője ezt kábelezi vissza Formózára:

„A visszahívást nem veszem tudomásul stop ha a sikkasztás jogcím volna a visszahívásra ugyanannyi joggal én is visszahívhatnám önt Formózáról stop"

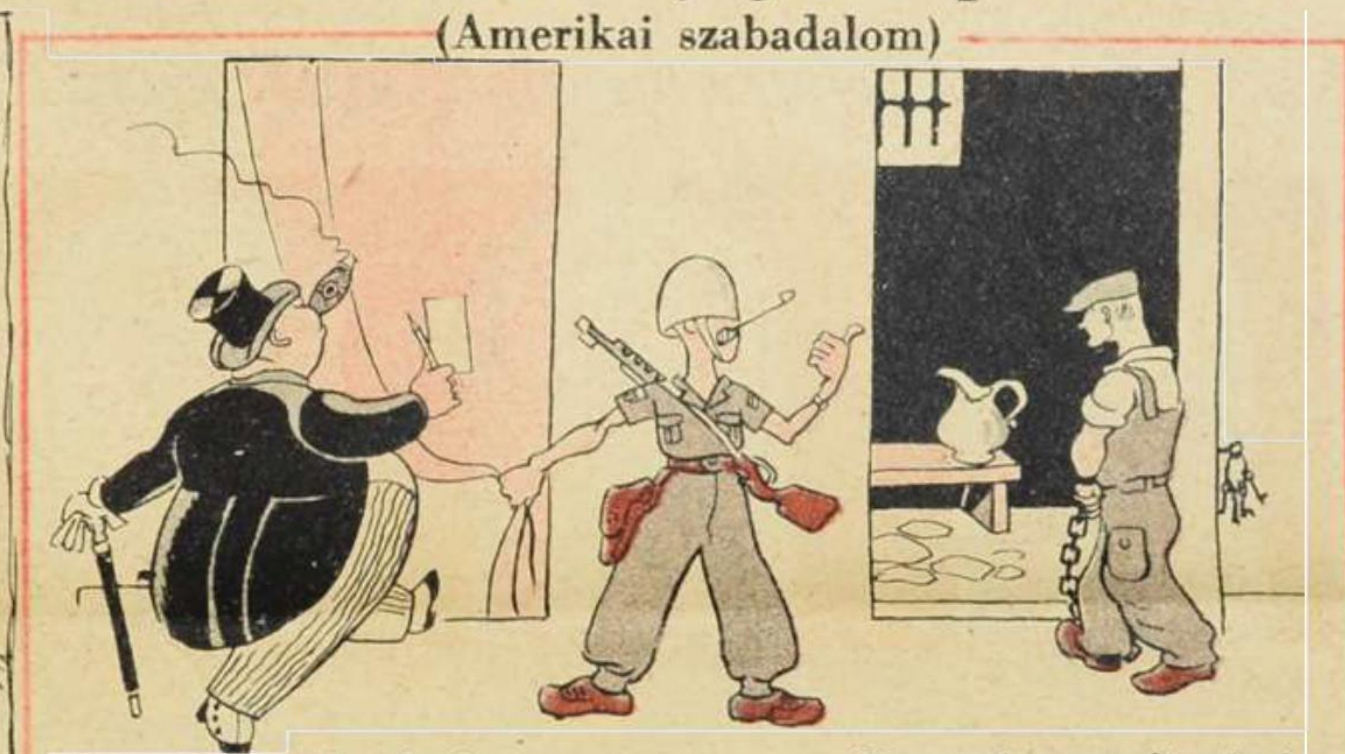
BEADÁSI ABC

— No Pista, el tudod-e olvasni ezt?
— De el ám!
— No akkor olvasd el.
— Adj Be Cére!

Választási fülkék Nyugateurópa számára

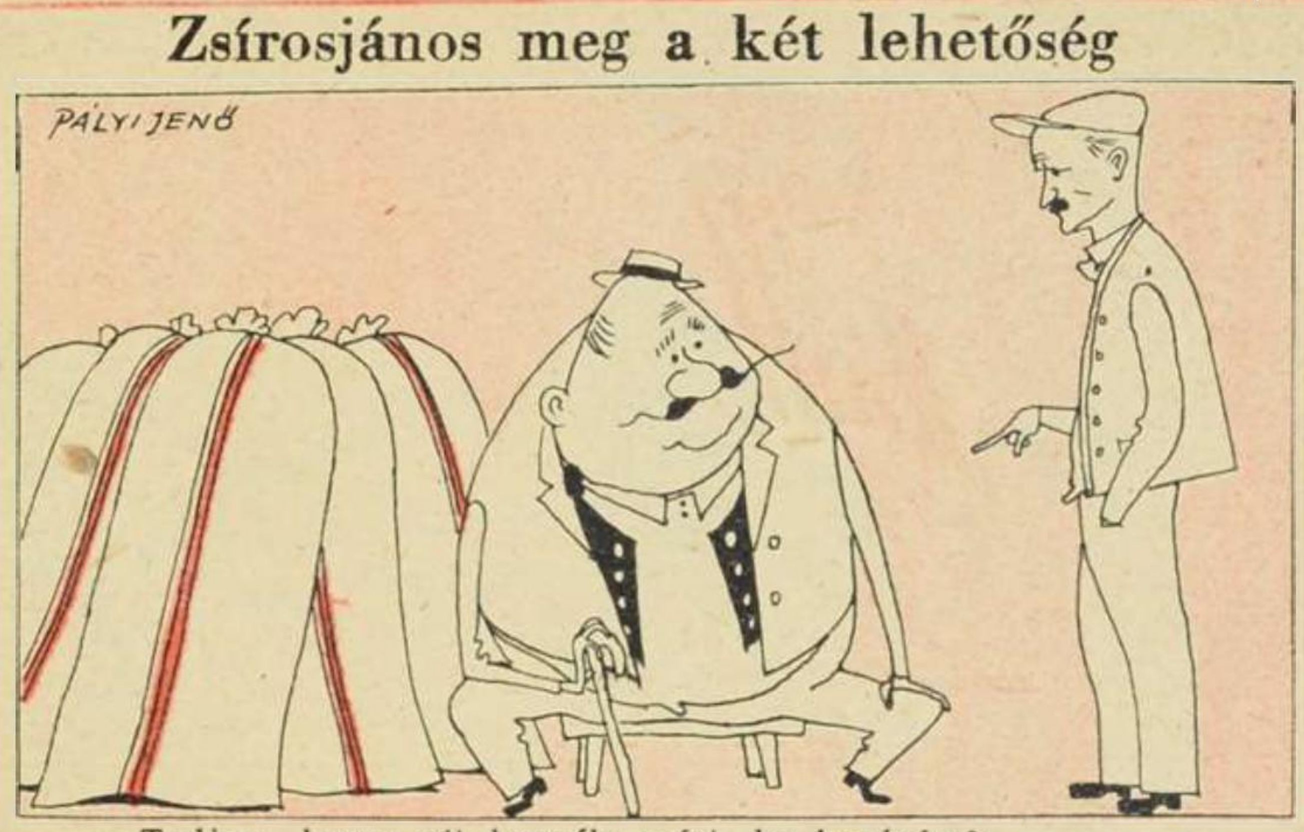
(Amerikai szabadalom)

Igen-nel szavazók részére. Nem-mel szavazók részére.

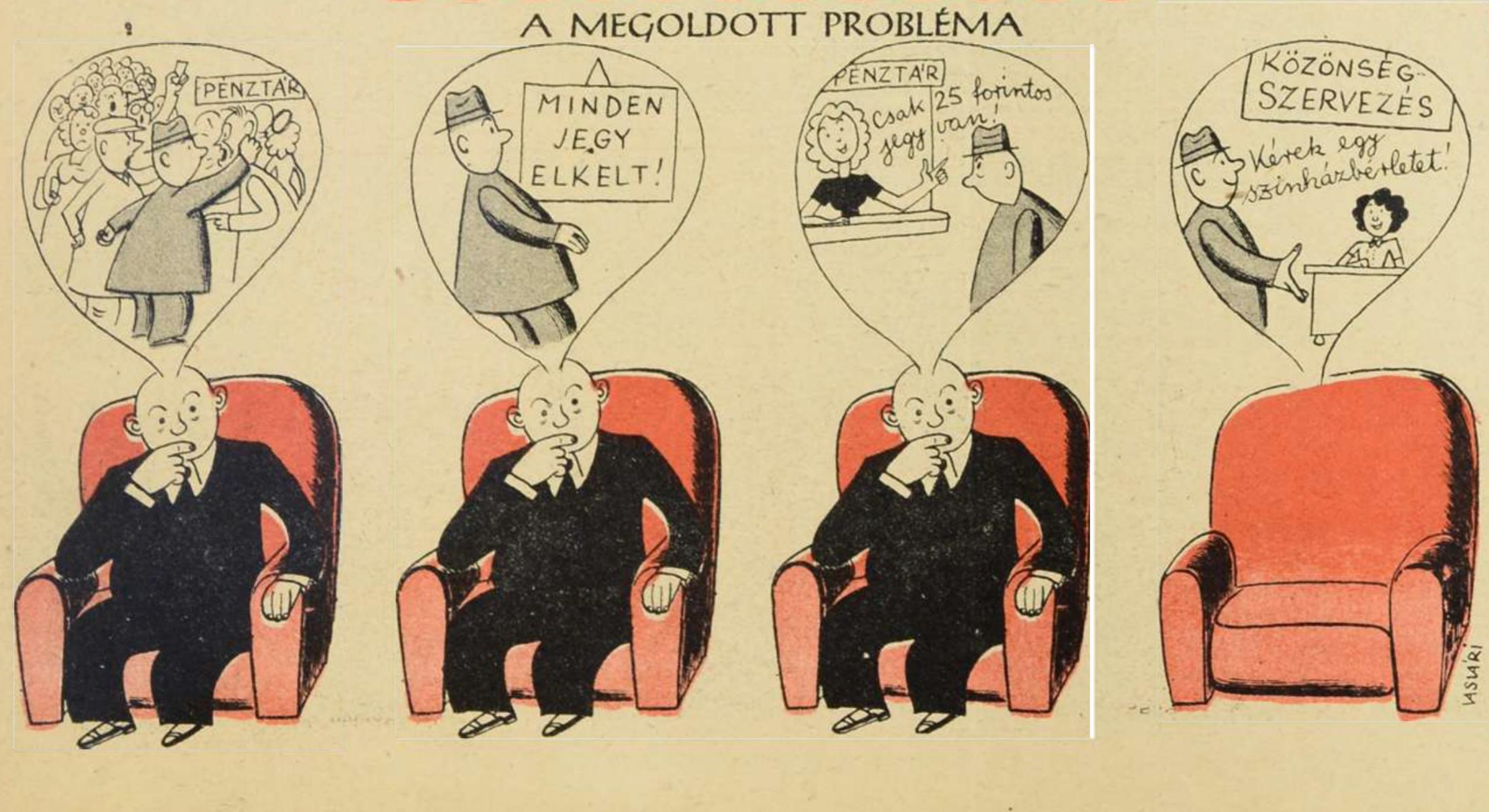

Zsírosjános meg a két lehetőség

— Tudja-e, hogy mit kapnék ezért, ha beadnám?
— Tudom hát. De azt is tudom, hogy mit kapna ezért, ha nem adná be!

A MEGOLDOTT PROBLÉMA

KÉRVÉNY

Nagyméltóságú Moszadik perzsa miniszterelnök úrnak,

Teherán.

Alulírott John Bull, mint a kis nemzetek jogainak védelmezője, alázattal kérem Nagyméltóságodat, hogy szerény kérésemet meghallgatni és részemre Perzsia egész olajtermését kiszolgáltatni kegyeskedjék.

Kérésem támogatására bátorkodom a következőket felhozni:

1. Tíz darab Satt el Arabban állomásozó angol hadihajó.

2. Az iraki angol légierő.

3. A 16. ejtőernyős vadászdandár.

Kérésem teljesítését ismételten mély tisztelettel kérve, maradtam Nagyméltóságodnak és az egész perzsa népnek

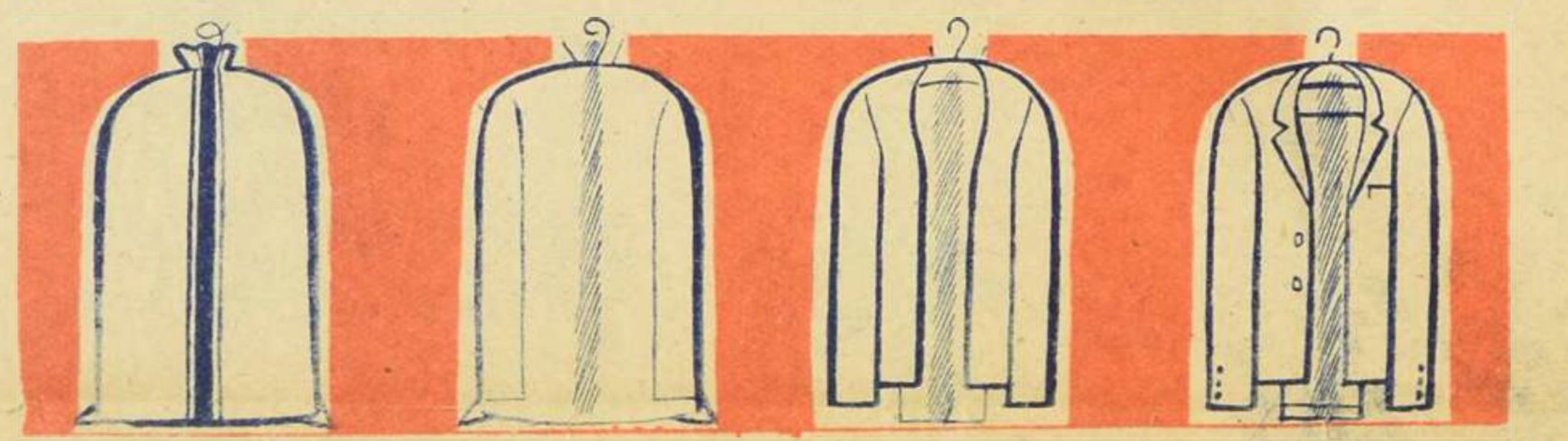
felhúzott ravasszal
John Bull
okl. képmutató

RIADALOM New Yorkban

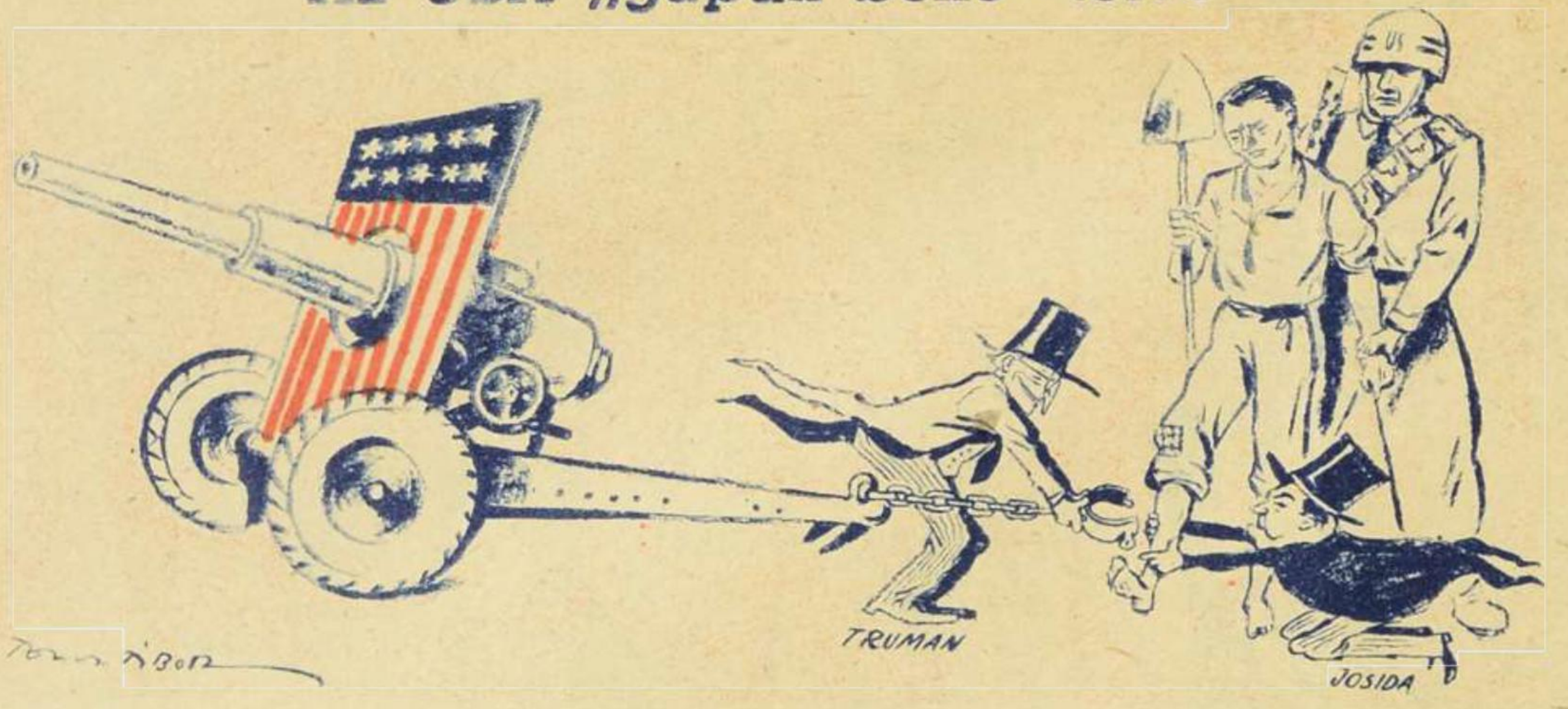

— Ezt már biztosan ezek a VIT-ről jött fiatalok csempészték be!

Egy C-jegyre beadott zsák búza átalakulása

Az USA „Japán béke"-terve

KATONATÖRTÉNET

Két katona történetét akarom elmondani, nem jelentős eset, de kikívánkozik belőlem, mert nagyon büszke vagyok mind a kettőre. A kedves, elgondolkozó, bölcselkedő Erdélyi Pistáról és a kirobbanóan vidám izomemberről, Gucsi Laciról, a szakasz fenegyerekéről van szó. Különben mindketten a néphadsereg honvédei és egymás mellett állunk, én az első, Gucsi a második, Erdélyi a harmadik raj második embere.

A mult héten menetgyakorlaton vettünk részt. Jó kis menetgyakorlat volt, fel a hegynek, le a völgybe, ahogy ez katonáéknál szokásos. Déltájra már mindegyikünk homlokára fényes verejtékcseppeket varázsolt a mezőn tűző augusztusi nap. Sokan a kulacsukhoz nyúltak, de akadt, aki már megitta az egészet. Ez Gucsi Laci volt. A vidám, hangos fiú elcsendesedett és keserves képpel nagyokat nyelt. Száraz torokkal fizetett, amiért nem volt elég önuralma.

Apró domboldalon haladtunk fel, rozzant házikó felé vezetett a gyalogút. Csupasz léckerítéssel elzárt kertből őszibarackfa ágai hajoltak ki az út felé.

— Ha! Ez igen, — kiáltott fel Gucsi Laci és felderült a képe. — Itt a víz, csak ki kell préselni a héjából — és vágyódva nézte a közeledő fát. Megfordította a sapkáját örömében és hatalmas mancsát megropogtatta.

Erdélyi Pista halkan megszólalt, talán csak önmagának: — Jó... én nem veszek belőle. Kommunista vagyok.

Gucsi nem szólt. De nem is nyúlt a fához, amikor elhaladtunk mellette, azonban láttuk, hogy eszi a méreg.

Estefelé porosan, fáradtan, de vidáman és hangos énekszóval jöttünk visszafelé. A kis házban kövér néni bizonytalankodott egy létrán az őszibarackfa mellett és buzgón szedte gyümölcsét a kosárba. Cigarettaszünetet kaptunk. Hosszú sorban heveredtünk a kerítés mellé a pázsitra.

— Az én fiam is katona — közölte a néni a magasból. — Pesten szolgál. Neki szedem, küldök neki egy kis csomag barackot. — Azután megkínált néhányunkat egy-egy szem gyümölccsel, akik a fa közelében ültünk. Köztük Gucsit is, Erdélyit is, engem is.

Laci nézegette a barackot, aztán a nénit nézte, aki katonafiának szedte a mosolygós barackot. Váratlanul magához ölelte Erdélyit, megcsókolta a kerek és poros arcát s azt mondta:

— Örülök, hogy délben figyelmeztettél és nem vettem a barackból...

Ezért vagyok büszke Gucsi és Erdélyi honvédekre a néphadsereg katonáira.

ordas

Urbán Ernő:

UBORKAFA

Kutyából nem lesz szalonna

— Menyus bácsi! Csakhogy látom!

Ezzel a kiáltással állított be Sántha Cézár Csekmeki Kázmér szöllejébe. A kiáltásra vékony, összeaszott, nyakigláb férfiú állott fel a malomkerék-asztal mellől. (Ez a fölállás olyan volt, mintha hirtelenjében egy kétméteres, óriási collstokot nyitott volna ki valaki.) Passogatott, emelgette bozontos, varjúszárnyú szemöldökét és végül is valami vigyorgásféle ült ki tonnyadt ábrázatára:

— Nini, — azt mondta — nini! Hát csakugyan kegyed az, Sántha úr? Hej, micsoda bótokat csináltunk mi ketten! Igaz-e? (Észrevevén, hogy Sántha Cézár megriad és pisszegve teszi szájára az ujját.) Tudom, tudom. Vége már a marhakereskedésnek. Nagy úr lett. A Szaru- és Szőrgyüjtő vezetője. Ami azt illeti, én is előléptem. Gazduramból, teesúrból kulák lettem. Hogy az a megváltó...

A többi nem lehetett érteni, mert Bunkóczi Menyhárt összecsikordította megmaradt fogait és akkorát ütött az asztalra, hogy megcsendültek rajta a poharak.

A csendítésre (akár a boltos az ajtó nyikkanására) Csekmeki Kázmér ugrott elő a présház mélyéről egy mazas cserép-kancsóval.

— Papa, az isten szerelmére... — szaladt oda Bunkóczi Menyhárthoz. — Hisz azt mondta, hogy türtőzteti magát. Hogy a segítségünkre lesz.

— Azám, a macska rúgja meg, — csendesedett le Bunkóczi Menyhárt és mint tisztességtudó házigazda a berezzent Sántha Cézárhoz fordult:

— No, akkor hozta isten, Sántha úr. Üljön le és hallgasson ide.

(Sántha Cézár megkönnyebbülten helyet foglal. Csekmeki Kázmér tölt a poharakba, miközben cinkos-módra hunyorít, hogy bízz csak ide, cimbora! Menyus bácsi érti a csíziót. Bunkóczi Menyhárt pedig nagyot iszik, beszopja bajsza végéről a borcseppeket és a helyzet magaslatára emelkedik.)

— A vejem, — fogott a beszédbe — ez a mitugrász kétbalkezes főjegyző, aki hagyta, hogy a helyéből kitúrják, elmondta, miben törik a fejüket. Eccóval maguk le akarnak fűrészeltetni minden marha szarvából tíz centit. Hülyeség! Én, Bunkóczi Menyhárt mondom, hogy *hülyeség!* De sebaj! Fő az üzlet, a haszon, meg a renomé. Ha fűrészelés, hát legyen fűrészelés. Ami pedig az érdemeket illeti, vagyis azt, hogy ezek a tanácsok vagy mi a nyavalyák a szarvak fűrészelését kötelezővé tegyék, hát tudják meg: egyetlen valamivel lehet mostanában érdemeket szerezni. (Kis szünet. Csekmeki Kázmér izgalmában a körmét harapdálja. Sántha Cézár szeme majd kiguvad. Bunkóczi Menyhárt pedig kivágja, mint a huszonegyet.) — Trágyával! Igenis: a trágyával!

— De hát hogy? Hát miként? — hűlt le Sántha Cézár. Hisz a mi szakmánk a szaru meg a szőr.

— Sebaj, Sántha úr! Sebaj! Rokon a két szakma. S ami a fő: úgy kell máma a trágya, mint a falat kenyér. Gyüjtsék hát össze, az eredményt jelentsék be és mindjárt meglesz a renomé. Nagy emberek lesznek a tanács előtt.

— De papa, — botránkozott meg a vej, Csekmeki úr is. — Hogy képzeli? Talán házról-házra járjunk és sajátkezűleg szedjük össze ezt az izét... szóval a trágyát?

— Az eszed tokját, fiam. Az eszed tokját. Mire való a hetivásár? No, nem értitek?

(A máskor bőbeszédű és magabiztos Sántha Cézár ül, csak ül, mint a kígyótól megigézett béka. Csekmeki úr restelkedik, hogy az apósa, Menyus bácsi micsoda zöldségeket fecseg itt össze. Egyedül Bunkóczi Menyhárt ura a helyzetnek.)

— A hetivásárra annyi paraszt gyűlik össze, mint a szemét. Ahány paraszt, annyi szekér és annyi pár ló vagy marha. Ásassatok hát a vásártér sarkába egy emésztőgödröt s oda gyüjtsétek bele minden hetivásárkor a trágyát.

— De hogyan?! — ordított most már türelmetlenül Sántha Cézár, mert pedzeni kezdte hova akar Bunkóczi Menyhárt kilyukadni.

— Hogyan? — derült föl a vén, korlátozott állapotban leledző kulák ábrázata. — Gyerünk a padlásra. Megmutatom.

S lőn, hogy a konferenciázó társaság elhalálozási sorrendben a présház padlására kapaszkodott, ahol is Bunkóczi Menyhárt széles mozdulattal körbemutatott.

— Ihol e. Itt vannak ezek a zsomborok. Minden hetivásárra jövő paraszttal kell egyet vetetni s rá kell parancsolni, hogy ebbe gyüjtse bele állata kincsét.

Sántha Cézár csak ámult, csak nézett. A padláson legalább négy-ötszáz szalmából font zsombor, vagyis kenyérkelesztő kosár volt összezsúfolva. Mért és mikor fonatta őket Bunkóczi, azt csak a jóég tudja. De ott voltak, tagadhatatlan.

— Tíz forintért adom darabját, — düllesztette ki keszeg mellét a vénség. — De nehogy alkudni próbáljon, Sántha úr... Ne, ne beszéljen. Ismerem én magát végig meg vissza. Maga még a cigánykupecek eszén is túljárt.

— Jó, jó, — hárította el a dicséretet Sántha Cézár. — De melyik paraszt lesz olyan bolond, hogy megvegye a zsombort, belegyüjtse a vásár-álláson a trágyát és az emésztőgödörhöz is odacipelje?

— Amelyiknek bemesélik, — hunyorított Bunkóczi Menyhárt, — akire ráijesztenek, hogy így írja elő a rendelet.

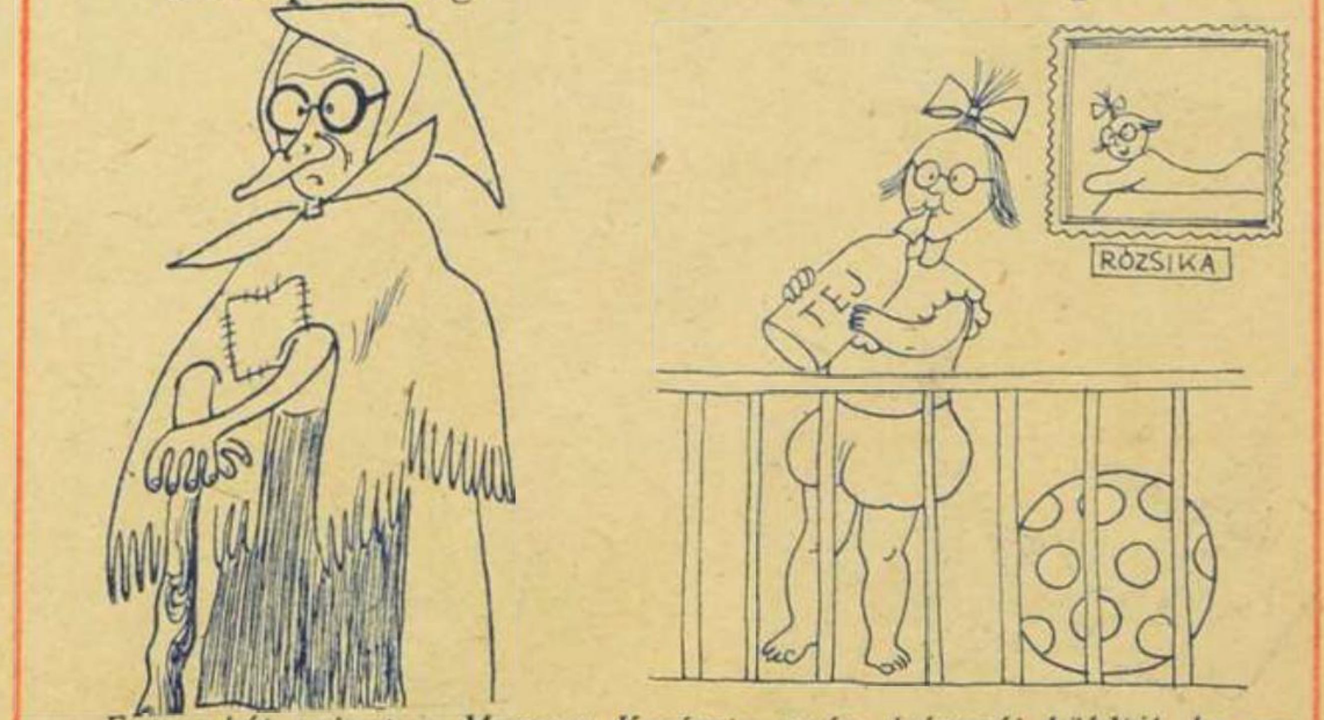
— Rendelet? Miféle rendelet?!

— Hallja-e, Sántha úr!! — dühödött meg erre Bunkóczi. — Tanácsot kért, megadtam. A többi a maga dolga. Vagy épp kegyed ne tudná, amit az egyszeri jezsovita pap is prédikált a nagyböjti misszión? A szent cél érdekében hazudni is szabad. Nohát!

S lőn, ahogy Bunkóczi Menyhárt mondá. Az emésztőgödör megásatott, a zsomborok Sántha Cézár szállására fuvaroztattak (az NV teherautóján, á tíz forint) s jöve a nap, a nevezetes: a trágyaszerző hetivásár napja.

(Vége következik.)

Ifi-napra öreg! **Szakszervezeti napra fiatal!**

Ezt a két rajzot a Magyar Kerámia gyár dolgozói küldték be nekünk, azzal, hogy az ábrázolt ifjúmunkás szaktársnőjük, nem bírván a kritikát, a rajzot a faliújságról leszakította. Ez nem volt helyes dolog és a dolgozók kívánságárára azzal büntetjük a dacos Rózsikát, hogy az ellene szóló kritikának egy mégnagyobb nyilvánosságot biztosítunk.

HIBA van a Kréta Körül!

Befellegzett a bábjátéknak... Igazi emberek jönnek...

W. KOCH:

A PESSZIMISTA

Ismerjük a borúlátót!
Arcáról a fagy árad,
szemén felhővonulások
jelzik ködét agyának.
Száján mindig egy a nóta:
„Nincsen új a Nap alatt!
A világ évezrek óta
egy tapodtat sem halad!“

„Ejnye“ — mondom — „furcsa elvek!
Nézze az ötéves tervet!“

Ő legyintve sziszeg választ:
„Úgy! Hiszi a piszi már azt!“
Úgy véli, hogy öt év multán
minden jó ölünkbe hull tán?
És ha közben kiderül,
hogy a terv nem sikerül?
Akkor a reménynek vége!
Megeshetik ez is... Mért ne?
Nem kell folyton jókat várni,
hiszen közbejöhet bármi...
Nem tudom: mi, — ám, ha jön,
rossz lesz az, majd látja ön!“

Igy jósol ő rémeket.
Hiába! A nép nevet!
Hiába: „de...“, hiába: „ha...“,
pesszimista elven itt
győz a munkás akarata:
teljesíti terveit!

Fordította: TÓTH ESZTER

Fegyvergyárosok harci tánca a keszoni légsúlymérő körül.

Aprópénz

Éjfél felé jár. A 49-es villamoson a kalauz szép rendben egymásra rakta a napi bevételt. Elszámoláshoz készülődött.

A Sztálin-útnál felszállt egy néni. Karján szatyor, fején kendő. Éjjeli munkából sietett haza. Egy kétforintost vett elő és átszállót kért. A kalauz kelletlenül vette elő jegyfüzetét.

— Aprót kérek! — mondta szigorúan.

— Hiszen azt adtam, — nyujtotta a néni a kétforintost.

— Aprót kérek! — hajtogatta a kalauz és kijelentette, hogy csak egy forint negyven ellenében hajlandó kiadni az éjszakai átszállót.

Nem lett volna semmi baj, ha a villamos három utasából csak az egyiknél is lett volna aprópénz. De, — ahogy ilyenkor lenni szokott, — egyikünk se tudott váltani. A néni felemelte hangját és kissé élesebben kockáztatta meg:

— Ha százast, vagy huszast adnék, akkor érteném, hogy aprót kér. De egy kettest csak fel tud váltani? Hiszen látom: a táskája tele van aprópénzzel!

Valóban a táskában egyenlő göngyölegekbe csavarva legalább ötven forintnyi aprópénz volt.

— Ahhoz magának semmi köze! csattant fel a kalauz. — No, várjon csak!...

Átvette a pénzt, leszakította a jegyeket, átadta, — aztán a visszajáró hatvan fillérről elismervényt adott, amelyet az Akácfa-utcai központban felmutatásra névértékben beváltanak.

A néni Újpesten lakik. Özvegyasszony, két gyermeke van. Éjszaka dolgozik, hogy otthonát rendbentarthassa. Nappal nem jár az Akácfa-utca környékén, éjjel pedig a pénztár nincs nyitva. Ha hatvan fillérjét át akarná venni, egy forint negyvenet adhatna ki útiköltségre. Igy hát a néni, akinek nincs kidobni való pénze és hiábavaló szaladgálásra sincs ideje, a Villamosvasútnak ajándékozza a hatvan fillért és szívből kívánja... szívből kívánja, hogy legyen boldog vele!

o. gy.

Kuláksors KÉPBEN

Kulák: Jól gondolja meg azt a belépést, barátom!

Kulák: Alaposan fontolja meg!

Dolgozó paraszt: Alaposan meggondoltam...

KI A LEGÉNY A GÁTON?

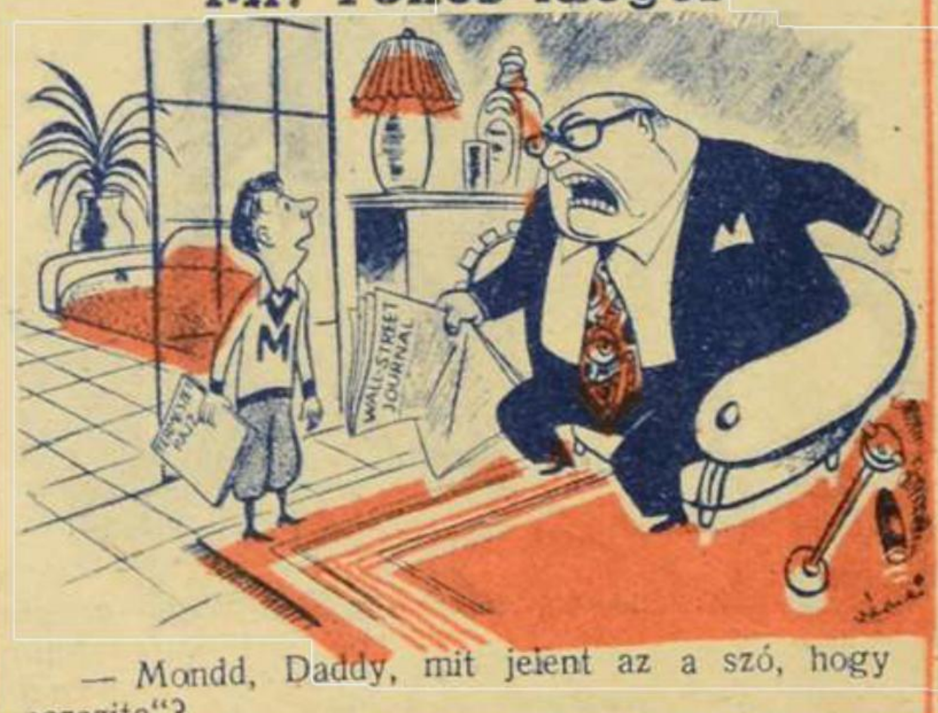
Aki megpróbálja, vagy aki kibújik alóla?

A KULÁK AZ KULÁK

— Eredj már arrébb Zsiga, mert árnyékot vetsz!
— Hát mit vessek? Talán őszi árpát?

Mr. Tőkés ideges

— Mondd, Daddy, mit jelent az a szó, hogy „parazita“?
— Pimasz kölyök! Hogy mersz apáddal szemtelenkedni?

Le a bürokráciával!

Ki fejti meg ezt a két táviratot?

Kedves Ludas Matyi!

A napokban a mellékelt két táviratot kaptuk, melyeket képtelenek vagyunk megfejteni. Kérjük a Ludast, legyen segítségünkre, mert a kaposvári posta se tudja megállapitani a táviratok értelmét. Talán akad a Ludas Matyi olvasói között olyan rejtvényfejtő specialista, aki a két táviratot megfejti. Elrettentő példának is alkalmas a táviratok szövegének közlése.

Somogymegyei Szövetkezetek Szövetsége,
Varga L., Horváth J.

MEZSOEV KAPOSVARH

GBMKTRE IKAT TUDUNK KUELDENKTAVIRATI VALASZT KERUENK MEZOEVOFU SZEKESFEHEJPVAAR

MESZOV KAPOSVAR

TIZENHAT NAGY ISTVAAN INSTRUKTOOR MESZOEV JAARAASI KIRENDELTSEG SIOFOK RAHOT FONYOD MESSOEV KHIRENDELTSEG

*

Várjuk a megfejtéseket...

Nehéz egy bikát eltemetni!

Kedves Ludas Matyi!

1951. augusztus 10-én Gacsáj és Császló község között ismeretlen körülmények között Hórmánszeg község bikája, amelyet Zajta községbe akartak szállítani, megdöglött. Gacsáj, Császló és Hórmánszeg község nem intézkedett a bika elszállításáról, nem tudták, melyik községhez tartozik a dolog. Egymást érték a telefonok, az egyik tanácstól a másik tanácsig, a tanácsoktól az állatorvosokig, az állatorvosoktól a rendőrőrsökhöz, de nem történt intézkedés a bika elszállítására.

Valakinek eszébejutott, hogy az elhullott jószágok elszállításával a nyíregyházi „Fehérje" gyüjtővállalat foglalkozik. Oda is telefonáltak. Kitünt, hogy a vállalat kövér bikákat nem szállít. Végül is a gacsáji dögkertben kellett a bikát eltemetni. Tekintettel arra, hogy a bika valóban kövér volt, kitűnően lehetett volna zsírját szappanfőzésre használni. Kár volt a dögtemetőbe temetni. Az eset egyébként három napig foglalkoztatta négy község dolgozó parasztjait, ezért jó lenne, ha intézkedés történne, hogy hasonló esetben mi legyen a bikákkal. Rengeteg munkaidő veszett el, sok pénz ment el telefonra, négy község izgult, amíg végre a bika földi maradványai a földbe kerültek. Egyébként a bika Mátészalkán is vendégszerepelt és elmúlása miatt Mátészalka gyászban van.

Németh István
Mátészalka.

Diák az útvesztőben

Szovjet ösztöndíjas diák vagyok, nyári szabadságomat töltöm itthon. A napokban értesítést kaptam a Közoktatásügyi minisztériumtól a következő szöveggel:

Kedves Elvtárs! Tudományegyetemi főosztályunk elvtárs felsőéves egyetemi tanulmányainak irányát meg kivánja határozni. Kérem elvtársat, hogy ebben az ügyben pénteken, folyó hó 17-én d. u. 4 órakor jelenjen meg a K. M. (Budapest V. szalay-u. 10—14.) II. emeleti tanulószobájában. Tolnay Gábor főosztályvezető.

Nagyon megörültem az értesítésnek és a megadott időpontban némi elfogódottsággal kopogtattam be a II. emeleti tanulószoba ajtaján. Zárva volt. A mellette levő szobában az egész ügyről nem tudtak semmit. Lementem az értesítést küldő Tolnay elvtárshoz. Csak a titkárnőig jutottam el. Ő felküldött az V. emelet 28-ba. Ezt a szobát is zárva találtam. Visszamentem a titkárnőhöz, aki ezúttal az V. emeleti nagyterembe küldött. A nagyterem természetesen ugyancsak zárva volt. A takarítónő közölte, hogy a kulcs nála van, de nem adja oda, mert oda senki sem mehet be, tekintve, hogy ünnepre dekorálják. Persze ismét visszamentem a titkárnőhöz, aki kijelentette, hogy nem tehet semmit érdekemben. Aláírta a kilépő cédulát és megnyugtatott, hogy — ha szükség lesz rám — újra behivnak a minisztériumba.

Én azonban aggódom, hogy újabb behívásom esetén ismét rohanhatok egyik emeletről a másikra — hiába. Ilyen elintézés mellett az ország szakkáderekkel való ellátása nem látszik zökkenőmentesnek.

Popper Mihály,
Bp., XIV., Hungária-krt. 167.

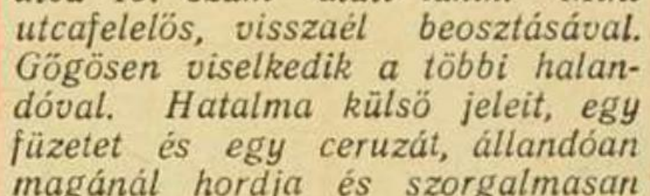
Miért kell bőrig ázni Balassagyarmaton

1951 augusztus 16-án Balassagyarmaton várakoztam a 13 óra 11 perckor Ipolytarnóc felé induló vonatra. Az eső esett. Megkíséreltem bejutni a váróteremnek nevezett kis helyiségbe, de kísérletemet nem koronázta siker. Türelmesen várakoztam tehát, hogy bejöjjön a szerelvény. Végre bejött. Sok más ázott emberrel megkíséreltem felszállani a kocsiba, de jött egy „Kapus" karszalagú vasutas, aki bottal hadonászott (minek a vasutasnak bot?) és lezavart mindenkit a kocsiból. Közben durván szitkozódott. A MÁV üzleti szabályzataira hivatkozott, mely szerint még nem jött el a beszállás ideje. Az eső egyre jobban zuhogott és mi tovább áztunk, amíg végre felszállhattunk.

A kapus viselkedése miatt sokan megfáztunk és másnap nem dolgozhattunk. Én is beteg lettem. Ajánlatos lenne, ha a MÁV utasítaná a vidéki állomások vezetőit, hogy mindig legyen fedett helyiség a várakozók részére. Az se tragédia, ha „idő előtt" felengedik az utasokat a beálló vonatba. Nem lopják el a padokat. És a portás ne szitkozódjon!

NÓGRÁDY OTTÓ
Nógrádszakál

Nem jó kutyának lenni a Pázsit-utcában

A „Le a bürokráciával" cimű rovat számára új típust szállítok: a túlbuzgó utcafelelőst. Ezek közé tartozik P. Ferencné, aki a Pázsit-utca 13. szám alatt lakik. Mint utcafelelős, visszaél beosztásával. Gőgösen viselkedik a többi halandóval. Hatalma külső jeleit, egy füzetet és egy ceruzát, állandóan magánál hordja és szorgalmasan feljegyzi az utcában történő „kihágásokat".

Velem is meggyűlt a baja. Sétálni vittem Buksi nevű ebemet. Amikor meglátott bennünket, felszólított, hogy azonnal vigyem le a kutyát a járdáról, mert a járdán kutyát vezetni tilos. Aki pedig a kutyát a fákhoz engedi, az büntetendő cselekményt követ el, — állította. Megmondtam, hogy én ilyen rendeletről nem tudok, de más se tud róla, mert kutyák évszázadok óta zavartalanul mehetnek a fákhoz. Erre felírt a füzetébe s közölte velem, hogy fel fog jelenteni. Ezzel nem elégedett meg és újból rámkiáltott, hogy menjek le a kutyával a járdáról. Fákhoz szokott hímnemű kutyám csodálkozva nézett P. Ferencnére, aki dühös lett és elhatározta, hogy a rendőrt, a Köztisztasági Hivatalt, a vádlót, birót és ügyészséget egyaránt képviseli, söt ítéletvégrehajtó is lesz. Utóbbi minőségében négyszer fejbe- és orrbavágta Buksit. Az állat vonított és azóta dagadt orral jár.

P. Ferencné a testi fenyítékkel sem elégedett meg, hanem a rendőrségen feljelentette Buksit, illetőleg engem. Az ügyeletes bajtárs udvariasan közölte vele, hogy a fák továbbra is a kutyák rendelkezésére állnak. Szegény P.-nében egy világ dült össze. Éppen ideje volt.

Dobi Sándorné
egyetemi hallgató

Tánc a hús körül

Nemrégiben vért adtam egy betegnek, aki élet és halál közt lebegett. Véradás után kaptam egy félkilós húspótjegyet, de azt a mai napig sem váltottam be.

Miért? Mert:

A Földmívesszövetkezeti Húscsarnok csak nagybátonyi bányászoknak ad húst. A Járási Tanács kereskedelmi osztályán nem tudtak erről a rendeletről. Visszamentem a Közkórházba, ahol azzal bíztattak, hogy a jegy olyan elbírálás alá esik, mint a bányászoké. A Megyei Jegyközpontban tudtak ezekről a jegyekről, de hogy mit adnak rá, arról fogalmuk sem volt. A Megyei Tanács kereskedelmi osztályán szentül fogadták, hogy erre a jegyre ki kell adni a húst, mégpedig a közületi húsból. Újra elvetődtem a Járási Tanács kereskedelmi osztályára, ahol Antal elvtárs közölte velem, hogy még a bányászoknak sincs mindig hús. Ne csodálkozzak, ha ilyen pótjegyre nincsen. De igenis csodálkoztam, mert a Járási Tanács étkezdéjében mindig van hús, még akkor is, amikor a bányászok nem kapnak.

Kérdem, hogyan lehet ez, és ezekután mit csináljak?

Katona Aurél
postasegédellenőr, Pásztó.

Kedves Ludas Matyi!

Mint az állami Könyvterjesztő Vállalat szervezője, vasúti bérletjeggyel utazom, amit havonta érvényesiteni kell.

Az elmult napokban reggel félkilencre, nyitásra, bevittem a bérletjegyemet a Vigadótéri Ibuszhoz érvényesittetni, mivel tizkor el akartam utazni. Megrökönyödve hallottam, hogy jegyemet csak d. u. félnégyre kaphatom meg, mert aláírás végett még a vasúti főosztályhoz kell elküldeni.

Amint hallottam, naponta 250—270 bérletjegyet adnak be érvényesítésre, ami azt jelenti, hogy ugyanannyi dolgozó nem tudja a munkáját elvégezni, bérletjegy hiányában.

Az iroda vezetője, — Gara elvtárs, — elmondotta, hogy körülbelül egy éve volt egy jó javaslata, amit sikerrel ki is próbáltak, mégsem valósították meg.

Most azon gondolkodom, hogy miért a Ludas Matyinak irom meg, mikor ez nem is vicc. De talán éppen ezért.

Bakonyi László
VII. Akácfa-utca 6.

Antalszállás, Boldogasszonyfa, Margitpuszta és Bőszénfa-Téglagyár dolgozó népe hálásan köszöni, hogy a vasútállomás ügyében a Ludas Matyi hathatós segitséget nyujtott. Már befejezés előtt áll a gyors iramban épülő vasútállomás. Ezentúl nem kell ázva fázva a vonatra várni. Az állomás gyors felépítéséért táviratilag hálás köszönetünket küldtük Rákosi Mátyás elvtársnak, aki szebb és boldogabb jövő felé vezet bennünket.

Horváth János
Antalszállás.

Dörnyei elvtársnak a Ludas Matyiban közzétett levelére válaszolva közöljük, hogy újítási bizottságunk az újítási rendelet értelmében ragaszkodott a gazdasági eredmény kimutatásához. Hiba volt, hogy az újítási megbizott a határozatról nem értesitette az elvtársat. Ez kötelessége lett volna. A kritikát köszönjük, valóban hibát követtünk el. Ennek a levélnek másolatát elküldöttük Dörnyei elvtársnak is.

Tömegcikkipari Központ
Megyesi Imre vezérigazgató.

Ludas Matyi
Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ**
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: V., Alkotmány-u. 3 Telefon: 127-750, 128-031
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11 Telefon: 221-285
Hirdetési osztály: V., Bajcsy-Zsilinszky-út 34. Telefon: 125-340
Csekkszámlaszám: 61.080
Előfizetési ügyek: Posta Központi Hirlap Irodája, V., József nádor-tér 1. Telefon: 180-850
Személyes ügyfélszolgálat: V., Roosevelt-tér 5—6
Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

BORISZ BJEDNIJ

UZBJAKOV RAJZAIVAL

Levél

Igen tisztelt és kedves Alekszej Geraszimovics elvtárs, kerületi bizottságunk titkára!

Ezt a levelet Jelizáveta Krupicina írja neked, aki téged múlt nyáron aludtejjel vendégelt meg, amikor bejöttél hozzánk a kolhoz elnökével. Nehogy azt hidd, hogy én a vendégszeretetemmel dicsekszem; csak azt akarom, hogy eszedbe jussak.

Saját unokámat, a Munka Hősét, Násztja Krupicinát panaszolom be. Miatta nincs nekem öregségemre pihenésem, békességem. Hogy kire ütött a családban, arra nem tudok rájönni! Gyáva tagja a családunknak nem volt, de ilyen túlerélyes sem volt. Én szerénységre, és engedelmességre neveltem, de pont a fordítottja jött ki.

Az én bajom akkor kezdődött, amikor Násztját az ifjúsági brigád vezetőjének tették meg. Az unokám csak egyről álmodott: olyan termést akart elérni, amilyen még nem volt: egy hektárról ötszáz mázsát!

A komszomolcok gyűlésén bejelentették ezt az elhatározásukat és az újságba is kitették. Elismerem, hogy a szívem összeszorult, a nevünk becsületét féltettem Násztja vállalkozásától. Hiszen nem tréfa ezer pud egy hektáron! Én nem emlékeztem arra, hogy nálunk valaki is elért volna ilyen eredményt.

Egész télen át gyűjtötte az ifjúsági brigád a hamut a trágyázásra. Sűrűn kezdtek jönni hozzám a gazdasszonyok, kérték, hogy csitítsam kicsit Násztját, mert már túlságosan ráfeküdtek a hamura a komszomolcok. A kályhában még tűz van, s ők már a hamut szedik: félnek, hátha valaki megelőzi őket. Kiszedik és vágtatva rohannak az egész faluból Násztjához, a fészerünkbe rakják a hamut. Egész napokon át a fészer mellett zaj és ricsaj van, mintha mozi jött volna ki hozzánk. Ez a mozi, amit itt említek ritkán érkezik, és a gépész úgy forgatja a filmet, mintha az esküvőjére sietne, semmit sem lehet megérteni belőle. Utasítsd a mozigépészt is rendre, Alekszej Geraszimovics.

Egy hónappal a vetés előtt az ifjúsági brigád elkezdte végrehajtani a jarovizálást. Násztja szétrakta az egész kunyhóban a szemes krumplit, ide-oda járt és át meg átrakta a burgonyát, hogy az minden oldalról egyenletesen hajtson ki.

De nyáron aztán szabadon vehettem lélegzetet: Násztja éjjel-nappal a mezőn volt; burgonyáját gyomlálta, feltöltötte, megtrágyáza salétrommal. Ősszel pedig a brigádja 540 mázsát hozott össze egy hektárról, és az unokám megkapta a Munka Hősének arany csillagját. Most örülhetnék ennek, de arról sajnos szó sincs.

Már régen észrevettem, hogy a mi tanítónk szerelmes Násztjába. Jó ember, tudja a mesterségét, de nagyon határozatlan és félős fiatalember a tanító. Ugy jár Násztja körül mint az árnyék és folyton csak hallgat. Még régebben próbált vele beszélni, de mióta Násztja a Munka Hőse lett, a tanító egészen elcsüggedt.

Máskülönben kemény fiú ez a tanító. A falusi tanácselnök egész nyáron bujkált előle, úgy falhoz szorította az iskola tatarozásával. Az elnök ezt úgy bosszulta meg, hogy az iskolát olyan unalmas színbe festette ki, hogy az ember sajnálta a tanulókat. Ha kijössz hozzánk, Alekszej Geraszimovics, szégyenítsd meg jól az elnököt: a jövő évben feltétlenül vidámabb színre festesse ki az iskolát. A gyerekekre hosszú és világos élet vár, hát akkor minek rontsuk el a kedvüket?

Nem érti Násztja, hogy a tanítóval a boldogsága kíséri és a fiút kegyetlenül kínozza. Egy előadást sem mulaszt el ez a lány a klubban: felveszi a legszebb ruháját, feltűzi a csillagot, leül az első sorba és a tanítónak a legbonyolultabb kérdéseket teszi fel. Vagy egyszerre minden ok nélkül elhíreszteli, hogy elutazik a városba tanulni, és a mi tanítónk nem leli a helyét: fél a Násztjától való elválástól.

Násztja nem akar táncolni vele, azt mondja, hogy a tanító a lábára lép. Én megtudakoltam a barátnőitől, hogy lábukra lép-e tánc közben a tanító, vagy sem? Mindenki egyhangúlag azt állítja, hogy a tanító udvariasan táncol, majdnem mindenkinél jobban az egyesített kolhozban.

Mindamellett úgy rémlik nekem, hogy a tanító Násztjának is tetszik, de a kislány ezt önmagának sem vallja be. Ahogy elutazik a tanító a városba, a tankönyvekért, vagy a tanítók értekezletére, Násztja mindjárt nyugtalan és mintha megbánná, hogy olyan büszke. Ha meg visszajön a tanító, az unokám még jobban rákezd.

Gyakran szeretném a nagymamai és nevelői jogomnál fogva leszidni, De ahogy eszembejut, hogy Násztja nemcsak unokám, hanem a Munka Hőse és a helyi tanács tagja is és én szintén ráadtam a voksomat, mindjárt elfelejtem a nevelői szavakat, és nem tudom a kezem ráemelni.

Ezért nagyon kérlek Alekszej Geraszimovics, értsd meg ezt, és idézd be Násztját a kerületi bizottságba, te jobban tudsz komolyan beszélni vele, mint én. A munka hősei és a képviselők a te számodra nem csodák, viszont nekem ebben semmi gyakorlatom nincsen. És attól, hogy Násztja az unokám, bizonyisten nem válik könnyebbé a dolog.

Én viszont kész vagyok életem végéig tűrni a hamut a fészeremben és a jarovizálást is ki fogom bírni valahogy, ha már ennek így kell lenni a közös ügy érdekében. Csak Násztja ne kínozza már ezt a szegény tanítót! Ilyet a mi országunkban senkisem tehet meg, még a munka hőse sem. Nekem legalább ez a véleményem.

Ha eljössz a falunkba, gyere hozzám vendégül. Az aludttejemet már ismered és olyan savanyított almát, mint az enyém, nem találsz az egész kerületben. Kóstold meg, meg fogsz győződni róla, hogy nem dicsekszem. Ujra megmondom neked a címemet ha elfeledted volna:

Makovki község, szélről a negyedik ház, ahogy a városból kijössz az országúton, egyenesen a vizes árok mögött, amit már régen be kellene temetni, mert a sár ott már türhetetlen.

Malacoknak biztosan paradicsom ez, de mi nem azért építjük az utainkat. Mondd meg az országút vezetőségének, hogy temessék be az árkot, mert addig várok, várok, amig végre meg fogom írni a járási újságba.

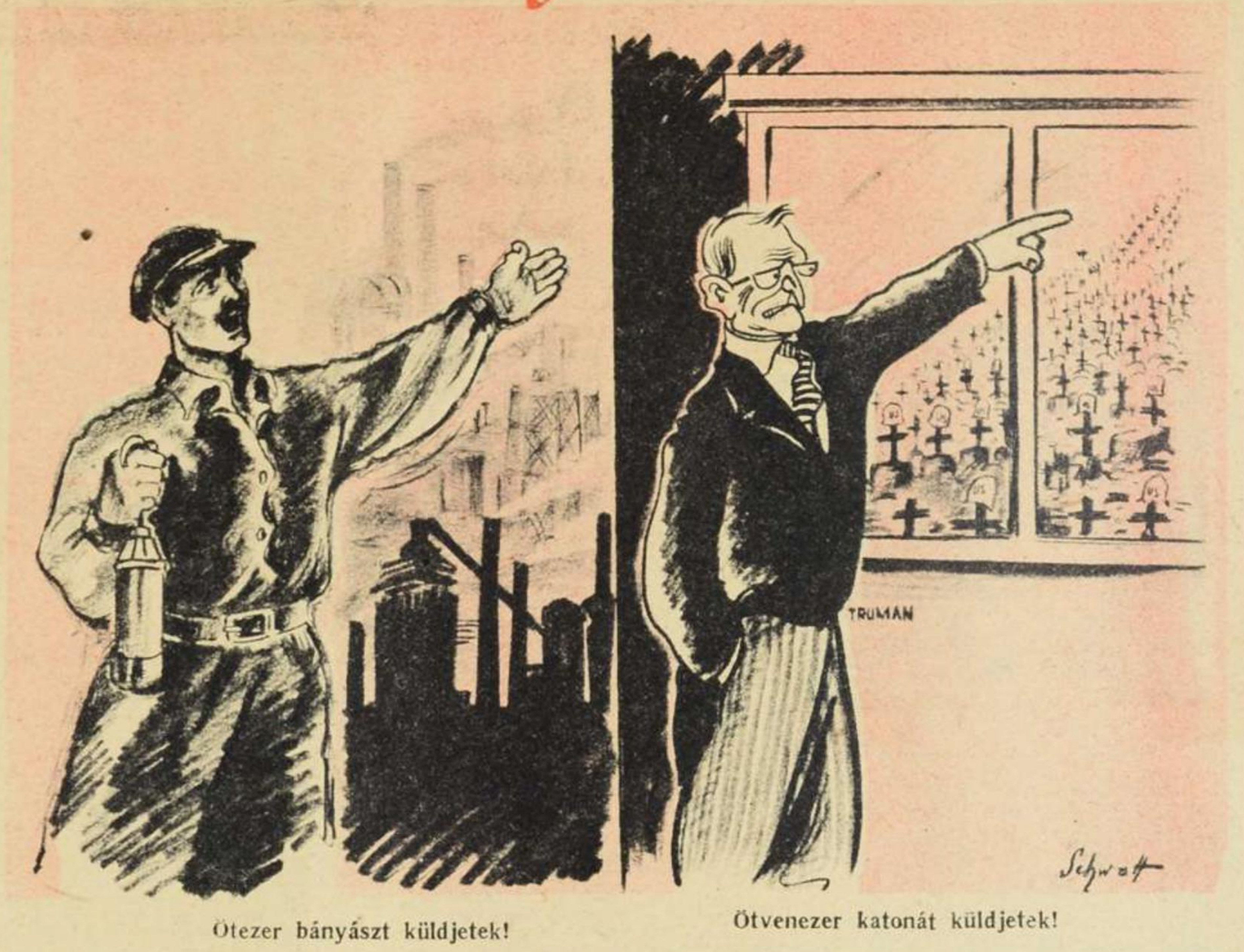
Jó egészséget kívánok neked, Alekszej Geraszimovics, viszont nekem fáj a derekam. Éjszakánként úgy nyilall, de úgy nyilall, minden átélt évemet érzem, úgy dicsekszenek az elmúlt egészséggel a derekamban.

Üdvözlöm az egész családodat, nem tudom, jól ragasztottam-e a bélyeget a borítékra.

Maradok, akit jól ismersz:

JELIZEVÉTA KRUPICINA,
nyugdíjazott nagymama.

Két felszólítás

Ötezer bányászt küldjetek! — Ötvenezer katonát küldjetek!

AUGUSZTUS 20. UTÁN

— Jólesik rágondolni, hogy milyen szép eredménnyel dolgoztunk.
— Azért arra is gondoljon szaki, hogy hervadt babér babot sem ér!

Ahol jól gazdálkodnak

Kakas: Kérem, hova tűnt el az a sok jó „micélium“ a környék szemétdombjáról?
Vegyész: Abból D-vitamin készül.
Kakas: Akkor rendben van. Féltünk, hogy más szemétdombra került.

Akik már a decemberi tervet teljesítik

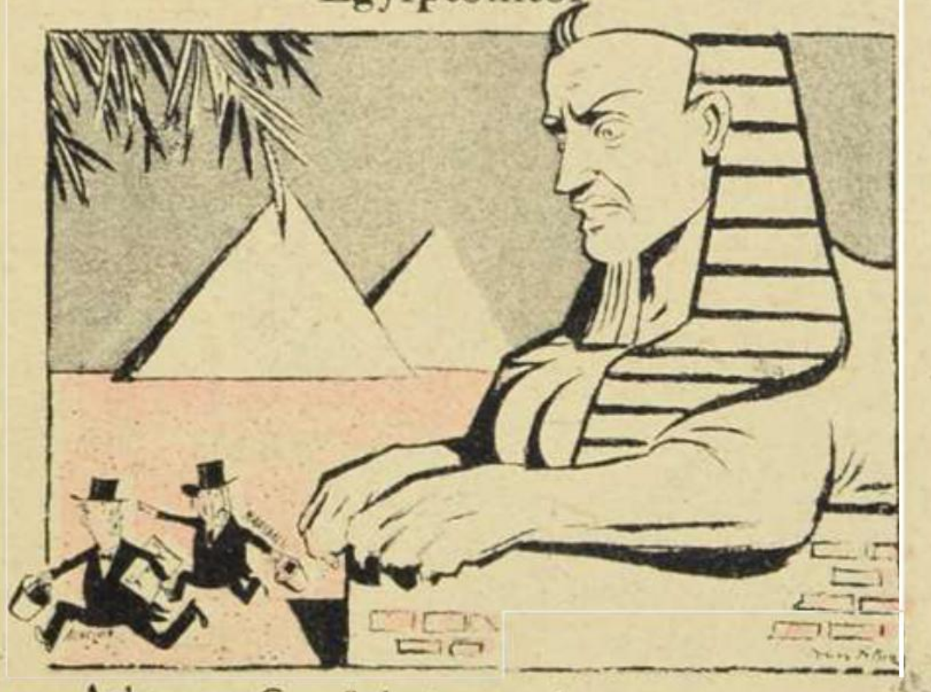
— Gratulálok gyerekek, örülök, hogy már az én évszakomnál vagytok a termelésben.
— Sose örüljön Télapó, mert mire eljön a maga ideje, mi már a jövő év nyaránál fogunk tartani.

Valahol Angliában

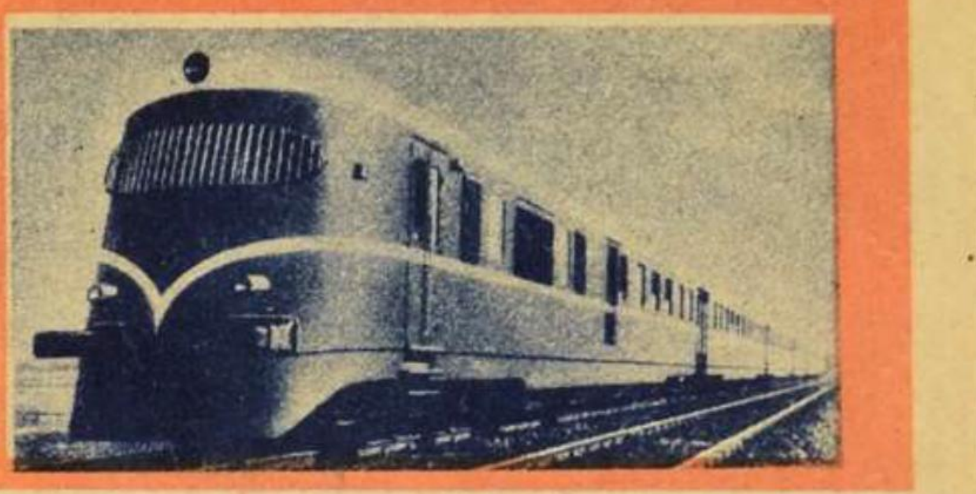
(L'Humanité, Párizs)

Az USA megvonja „segítségét“ Egyiptomtól

Acheson: Gyerünk innen, kollégám! A szfinx nem hagyja magát megfejni...

Ludas Matyi a GANZ VAGON*ban*

Itt látható a fogazó marós MSZT-brigád három sztahanovista tagja és a versenytábla. A másik három tag szintén sztahanovista s ők is 218 százalékkal bizonyítják be, hogy milyen jó MSZT-aktivisták.

Miért nem tökéletes a DISz-munka?

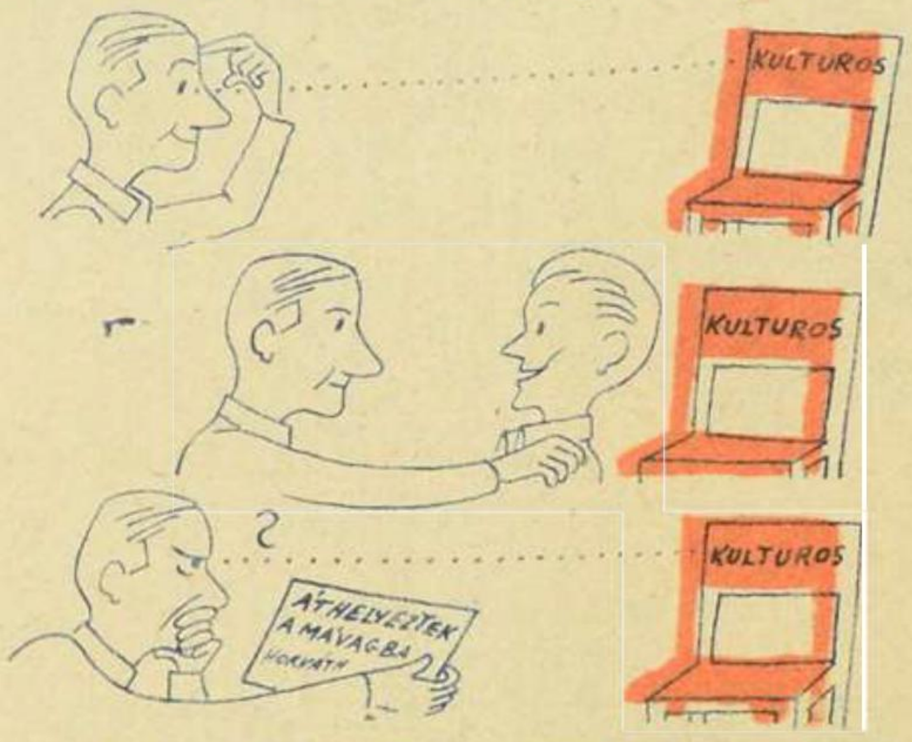
Mert a DISZ-vezetőnek ezek járnak a fejében.

A Kossuth-díjas Már és Kosztur kiváló sztahanovista hegesztőket folyton kölcsönkérik különböző üzemek.

Ganz: Kölcsönadom őket, de aztán . . .
Dunapentele: Ne féljen, elsején megadom.

Egy káderes gondjai

1. Hopp, elküldöm a Horváth Misit pártiskolára, ha visszajön, ő lesz a kultúros.
2. Szóval Misikém, tanulj csak, ha visszajössz, számítunk rád.
3. Ilyen az én formám, most kereshetek megint mást az iskolára.

ELŐLJÁRÓBAN

el kell mondanunk, hogy a Ganz Vagongyárról sokat hallottunk, de sajnálattal azt is hozzá kell tennünk, hogy nem mindig jókat. Tudtuk, hogy 1946-ban élüzem volt, de azóta nem teljesíti a tervét, olvastuk, hogy a munkaversenyben is hátul maradt, — így hát minden rosszra felkészülve, léptünk be a villámutcai kapun.

Végigmentünk az üzemen és kiderült, hogy a Ganz Vagongyár sok hibája és hiányossága mellett komoly eredményekkel is dicsekedhet. Először is megtudtuk hogy a gyár ismét várományosa az élüzem jelvénynek és címnek. Mióta Kripácz mérnök-elvtárs vezeti a vállalatot, komoly fejlődés észlelhető. Ez azonban nemcsak az ő érdeme. Hogyne végezne jó munkát egy üzem, ahol Botka elvtárs, a vasipar kiváló mérnöke, több újítás és nagyjelentőségű gyártási rendszer feltalálója dolgozik? De dicséret illeti a legendás MSZT-brigádot is, amelynek minden tagja sztahanovista és 200 százalék felett termel. Mindnyájuknak tanítója, aki a gyártás minden fázisában részt vesz és tanácsaival, gyakorlati útmutatásaival segíti a munkát: Kovaljuk mérnök-elvtárs és társai, a szovjet átvevők.

A Ganz Vagongyár nagy eredményei közé tartozik, hogy a szovjet tapasztalatok felhasználásával ma hat nap alatt szerelik össze azt a hajómotort, amelyhez azelőtt 14 munkanapra volt szükség. A dolgozók versenyben állnak egy nap, egy óra, egy perc megtakarításáért. A gyorsaság azonban nem megy a minőség rovására. A nagyszerű Ganz-motorvonatok sebességét, elsőrendű minőségét és kényelmét az egész világ ismeri, megbecsüli.

Az eredményeket látva elmondhatjuk, hogy a Ganz Vagongyár a nagy visszaesés után elindult a fejlődés útján. Biztosan tudjuk, hogy a kapu fölött nemsokára ismét ott ragyog az élüzem-jelvény.

HOL A HIBA?

Mindenütt? Nem, ez túlzás. De, ahogy az elvtársaktól értesültünk, hiba van a munka megszervezésében, az irodák állandó átcsoportosításában, az üzemek közötti együttműködésben. A Ganz Hajógyár például hengerpárokat szállít a Ganz Vagonnak, de a testvérvállalattal egyáltalában nem bánik testvériesen.

— Sok a selejt! — panaszkodtak a vagongyáriak.

— Három százalék? kérdeztük és rosszalón csóváltuk a fejünket, de ők nemet intettek.

— Öt? Tíz? — kérdeztük elképedve.

— Több!

— Csak nem húsz? . . . Harminc? . . . Ötven? . . .

— Jó lenne! — felelték keserűen.

— Most már mondják meg, hogy mennyi?!

— Rendben van, de előbb húzzanak maguk mögé egy széket, mert leülnek a csodálkozástól! — biztattak bennünket jóindulatúan.

— Sok csodát láttunk mi már, nem szédülünk el olyan könnyen.

És akkor megmondták.

— Kilencvennyolc százalék selejt!

Leültünk.

Erre valóban nem számítottunk. Ez az, amire mi azt szoktuk mondani: ennek aztán igazán nem szabadna lenni!

AZ ELLENSÉG

természetrajzához tartozik, hogy ahol gyenge pontot lát, oda befészkeli magát és megkezdi bomlasztó munkáját.

Dózsa elvtárs, a párttitkár felcsapott természetrajztanárnak és a dolgozók jó tanítványoknak bizonyultak. Hamarosan felfedezték az ellenség egyik fészkét a kohászati gyártáselőkészítésben. Kilenc tisztviselőből hat horthysta tiszt volt. Szabotázst szerveztek és akadályozták a munkát. A természetrajzban kitűnő dolgozókat alig lehetett visszatartani attól, hogy a leleplezett ellenséget azonnyomban herbáriumba ne préseljék.

Azóta már mind a hatan valamelyik központi rovargyűjteményben tartózkodnak.

VIDÁM VASASOK

a Ganz Vagongyár színjátszói. Okuk van a vidámságra. Császár elvtárs vezetésével a kerületi kultúrversenyen elsők, az országoson negyedikek lettek. A „Vidám vasasok" című vígjáték vidám vasasait olyan szívből jövő, őszinte vidámsággal játszották, hogy indokolt volt a megjegyzés: magukat alakították.

A BÉKA

mint elfelejtett fétis, a raktár egyik sötét zugában hever. Kuruttyolna, ha tudna, de mert kőből faragták, hallgat és beletörődik sorsába.

Talán egy éve kapta ajándékba az egyik műhely a békát (hogy melyik, azt tapintatból nem áruljuk el), mivel termelési százaléka jóval a béka . . . hm . . . alatt volt. Azóta ez a műhely meglepő gyorsan 100 százalék fölé emelte teljesítményét és ajándékba adta volna egy másik műhelynek, amely jóval a béka . . . alatt termelt. A műhely tiltakozott, emelte teljesítményét és így tovább. A béka rettenetes mumus volt a dolgozók szemében. Amelyik műhelyt megcélozták vele, az ész nélkül dolgozni kezdett.

A világ leghasznosabb állata lett volna ez a béka, ha egy szép napon valaki el nem süllyeszti a raktár sötét zugába.

Mi azt tanácsoljuk hozzák ismét a napvilágra és adják háziállatul az 521-es lakatosműhelynek. Most az az illetékes.

EGY IFIT KERESTÜNK,

aki úgy lóg, mint Rohonyi. Miért éppen ilyent? Megmagyarázzuk.

— Úgy lóg, mint Rohonyi — mondták információként, ha valakit lebecsültek a Ganz Vagonban. Aztán hozzátették: — azért úgy mégsem lóg. Úgy csak egyetlen ember tud lógni. A Rohonyi.

Lássuk hát Rohonyit!

Hosszú idő eltelt, míg megláthattuk, mert amikor gépénél felkerestük, csak hűlt helyét találtuk. A hely alaposan ki volt hűlve, tekintve, hogy a hely gazdája éppen napi lógását teljesítette.

Aztán visszaérkezett és beszélgettünk vele. Beszélgetésünk maradjon örök titok. Jobb ez így Rohonyinak, aki bizonyára jobban dolgozna, ha a DISZ-szervezet többet foglalkozna vele.

MÁR RÉGEN

tudjuk, hogy a Ganz Vagongyárban új tizenegyemeletes épület készül, sőt, a multkor a terveket is láttuk, amelyekre hivalkodó piros tintával alul ez volt írva: „1951. júliusában beköltözhető!"

Előre izgultunk és örültünk a nagyszerű látványnak. Ilyen nagy épület nem mindennapos. Néztünk jobbra, néztünk balra, de a tizenegyemeletnyi téglakolosszusból még egy csipetnyi maltert se láttunk. Megütötte ugyan szemünket a kaputól jobbra egy épülő ház, amely talán az első emeletnél se tartott, de ki gondolhat józan ésszel arra, hogy e ház tizenegyedik emeletére, ahol ma fecskék repdesnek, már a múlt hónapban beköltözködött a számlázás, vagy az ellenőrzési osztály? Senki. És a józaneszűeknek van igazuk. Az építővállalat bizony csúnyán lemaradt.

A Ganz Vagongyárban dolgozó egyik építőnek sem kívánjuk, hogy abba a házba költözködjék be határidőre, amelyet ő maga épített.

MEGTALÁLTUK

az élő, a valódi, a nagyszerű, a regénybe illő pozitív alakot! Írók, költők, drámaírók állandóan keresik. Mi felfedeztünk egyet és ezennel bemutatjuk. Dózsa elvtárs, a Ganz Vagongyár párttitkára! Középmagas, zömök, mosolygós ember, akinek állandóan nyugodt szemében biztonság csillog. Ha vele beszélünk, tisztán és világosan rajzolódik elénk a kommunista jövő. Keze alatt egyenes volt a Ganz Vagongyár pártszervezetének útja Ganz Ábrahám istállójától a több osztállyal ellátott kényelmes pártházig.

Ő a biztosítéka a jó munkának.

ORSZAGH GYÖRGY

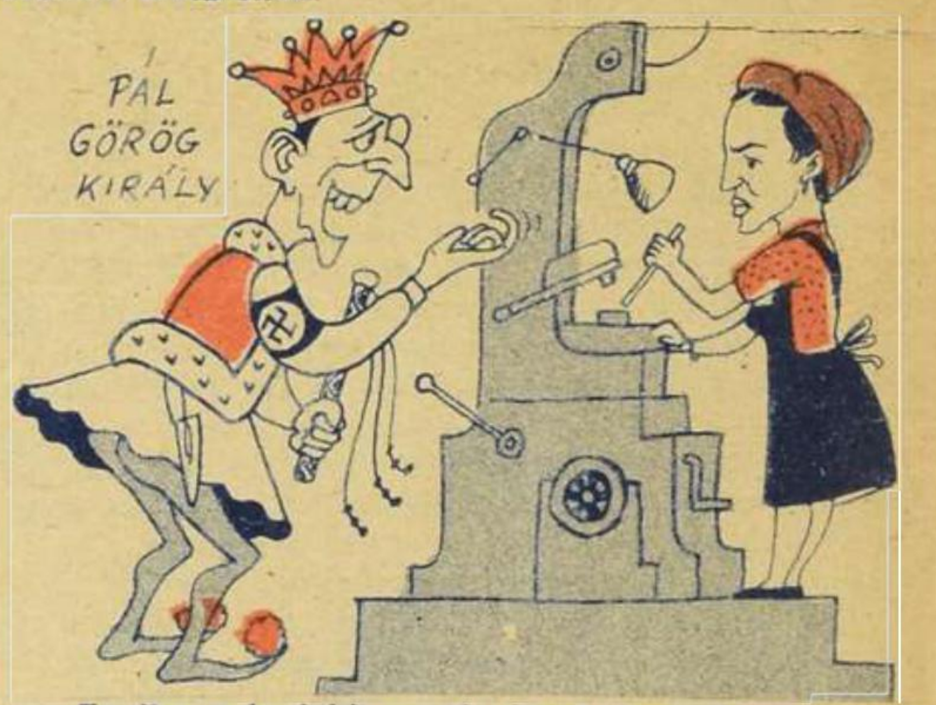
A párttitkár elvtárshoz nem olyan egyszerű bejutni, mint az egyes naiv párttagok elképzelik. Palotai Erzsébet és Kovács Károlyné, mint két haragos arkangyal, őrzi a titkár-elvtárs szobáját.

Két kérésünk van, az egyik az arkangyalokhoz, másik a látogató dolgozókhoz. A látogatók ne zavarják csip-csup ügyekkel a titkár-elvtárs munkáját, az arkangyalok legyenek ugyan buzgók, de ne essenek túlbuzgóságba.

Ivanics elvtárs, a szakszervezet pénztárosa alig két évtizede dolgozik a gyárban, ezzel szemben nem tudja, hol az ellenőrzési osztály. Jelen pillanatban is tűnődéssel van elfoglalva.

Felkérjük a becsületes megtalálót, hogy az ellenőrzési osztályt mielőbb adja le a figyelmetlen Ivanics elvtársnak.

Egyike a legjobb marós ipari tanulóknak a görög Elefriadu Eleni.

Pál király: Mért nem jön vissza, Athénbe, Elenicska?

Eleni: Maga visszamegy?

Pál király: Igen.

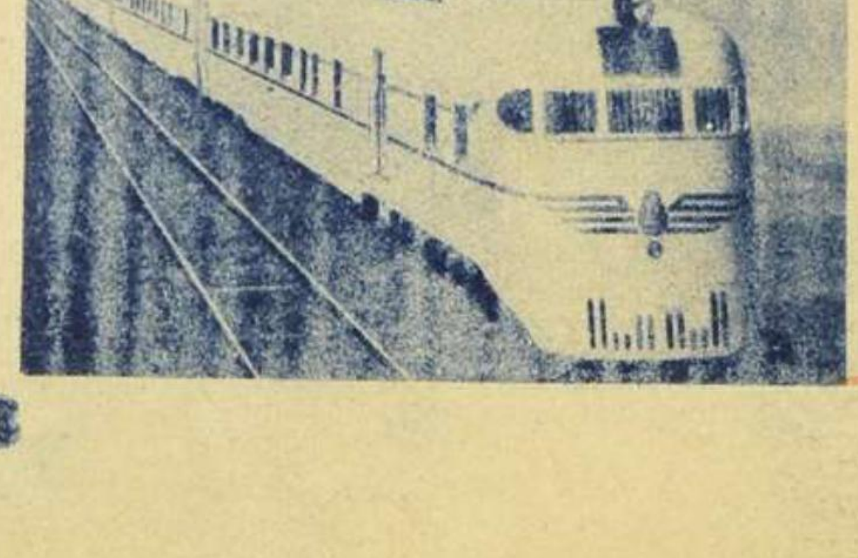
Eleni: Akkor én még maradok.

Sok kicsi sokra megy

Ez a nagy pénzesmalac négy és félmillió forintot ér. Ennyit takarított meg ugyanis a gyár a felajánlott 3 millió forint helyett augusztus 20-ára.

Bemutatjuk az egyik legtakarékosabb perselyhizlalót, Botka mérnök-elvtársat és a kis perselymalackákat, a takarékos műhelyeket.

HELYREIGAZÍTÁS

Egyik legutóbbi számunkban megírtuk, hogy az argentin motorosvonat 110 km-es sebességgel szalad. Bűnbánóan és örömmel közöljük, hogy tévedtünk. A derék motorosok 140, 160 km-es sebességgel szaladnak.

Jövő héten: a MUNKAERŐTARTALÉKOK HIVATALA 7 *sz. tanműhelyében*